

saar vidt mulig at tvinge hinanden eller tvinge nogen af Lovgivningsmagtens Faktorer til at gaa ind paa Noget imod sin Overbevisning og Mening eller tvinge Ting igjennem, som man dog maa erkende efter hele Forsatningens Aand og Mening er i Strid med andre Faktorerets Ret, saa længe er det næsten barnligt at tale om en Forstaaelse af Forsatningen". Det er fuldstændig rigtigt, men det har man gjort her i dette Thing i Løbet af en længere Aarrække, kan jeg sige. Jeg veed vel, at det er konstateret, at den Udtring fra Folkethingets Side: denne Finantslov eller ingen, ikke er falden saa; men Ingen vil kunne negte, at man her i Løbet af en længere Aarrække har lagt stærk Vægt paa, at Folkethinget skulde bestemme Finantsloven, og at man har lagt et stærkt Tryk paa Landsthinget, ligesom det viste sig, da man fik Finantsloven for 1884—85, at Landsthinget var gaaet til det Allerhødeste i sine Indrømmelser, navnlig paa visse Omraader, og nærmest repræsenteret af Søbefæstningen. Da man derfor det næste Aar kom til det samme Punkt, vidste man med ligesaa stor Sikkerhed som to og to er fire, at Landsthinget ikke vilde give efter paa dette Punkt. Derfor tror jeg, at man vil kunne sige med Rette, netop henholdende sig til de Betragtninger, som det ærede Medlem gjorde gjældende, at Folkethinget gif for vidt i sine Forsøg i at tvinge det andet Thing ind paa sin Mening. At man i det Hele taget arbejdede paa at faae sin Mening gjort gjældende, er jo en Selvfølge, men der gives dog Grændser, ud over hvilke det ikke er rigtigt at gaa. Der er en Bemærkning, jeg skal gjøre i denne Sammenhæng, og det er den, at naar jeg forleden Dag sagde, at det forekom mig rigtigere, naar Folkething og Landsthing havde søgt at blive enige, og at Folkethinget i Fællesudvalget skulde være gaaet ind paa de 3 Millioner, thi saa havde man undgaaet Konfliktten, saa forklarer (man mine Ord, saaledes som det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) og fra Stege (Bojsen) gjorde, som om jeg skulde have forlangt, at Folkethinget skulde være gaaet ind paa Alt, hvad Regjeringen havde sagt; nei, jeg har kun sagt, at Folkethinget skulde se at blive enig med Landsthinget, idet jo Landsthinget, saaledes som Alle jo ville erindre, i Særdeleshed de, der den Gang sad i Fællesudvalget, havde gjort et meget betydeligt Afslag i sine Fordringer. Jeg siger blot, at det vilde have været det Heldigste, om man havde søgt at naae en Overenskomst med Landsthinget, og det kan man dog ikke sige er for meget forlangt. Smidlertid gaar

det saa rundt i Befolkningen, at Krigsministeren har sagt, at Folkethinget skal bevilge Alt, hvad Regjeringen har forlangt; det har jeg aldrig sagt, jeg har kun sagt, at man skulde søge at opnaa Enighed med Landsthinget; og saa bliver det Krigsministerens og de øvrige Ministres Sag, om de ere fornøiede med Resultatet af denne Enighed. Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg). Hvis det ærede Medlem ønsker at forlade Salen, kan jeg gjerne opsætte det (Holstein-Ledreborg: Jeg vilde blot se den høitærede Krigsministers Citater efter.) Jeg kan heldigvis være enig med det ærede Medlem i den Hovedbetragtning, han gjorde gjældende i Begyndelsen af sit Foredrag i Gaar, det var dog ikke den Betragtning, der fik sit Udtryk deri, at han glædede sig over, at den patriotiske Følelse var sat til Side. Det var Noget, jeg ikke vilde glæde mig over, men jeg tror det heller ikke, jeg tror netop, at der paa Bunden af Forhandlingerne ligger en patriotisk Følelse, jeg tror, at vi her forhandle for at komme til Enighed om, hvad der skal gjøres for vort Fædreland. Derimod er jeg enig med ham i, hvad det er, vi skulle diskutere i denne Sal og i Udvalget, og det glædede mig, at det ærede Medlem pointerede saa stærkt, at der skulde finde saglig Forhandling Sted, og hvorledes man bedst skulde føre denne saglige Diskussion igjennem. Det er ganske rigtigt, det er det, vi skulle arbejde for, og det er det, vi skulle diskutere med hinanden uden forudsatte Meninger. Jeg kan derfor fuldstændig gaa ind paa hans Betragtninger, naar han sagde, at det ikke kan nytte her at komme ind paa Spørgsmaal om Bombardementsaffænder eller Pantfertaarne eller Konstruktionen af Forter o. s. v., det mener jeg ogsaa. Det har altid været mig en Gaade, hvorledes man under de tidligere Forhandlinger har kunnet søge en Tilfredsstillelse fra Oppositionens Side i disse Forhandlinger; men det forekommer mig underligt, at han først nu er kommen til at indtage dette Standpunkt, det kunde han have gjort for mange Aar siden, baade overfor det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) og Andre, der have gjort flige Betragtninger gjældende. Jeg tror, det vilde have været fornuftigere, om man ikke var kommen ind paa at exploitere dette, men om man havde nøjedes med at diskutere Spørgsmaalet, om Njøbenhavn skulde befæstes eller ikke. Detaillerne var man saa nok bleven enig om. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem for mange Aar siden havde gjort det Standpunkt gjældende lige overfor sine Meningsfæller, saa